

BILAR KLOCKOR *Stil* TRÄSKO
REKYLOR TIPS MAT DRÖCK FILM RESOR

MODEMAGASINET FÖR MÄN
NR 03 MARS 2015 PRIS 69:90 KR

OF SWEDEN

SÄSONGENS

35

SNYGGASTE
SNEAKERS

FARES FARES KLIPPER TILL!

»JAG VAR
SKITSKRAJ
FÖR ATT
SLÅ DENZEL
WASHINGTON
PÅ KÄFTEN.«

**BAD,
BÄRS &
BURGARE**
STOR GUIDE TILL
SAN DIEGO

**EN SVART
HISTORIA**
ALLT DU BEHÖVER
VETA OM KAFFE

TIDSAM 4079-03 SEK 69,90 NOK 74 EUR 9,90

7 388407 906990

+ ÅRETS COOLASTE CABBAR

SÅ SKA DU SE UT I VÅR

SÄSONGENS 9 VIKTIGASTE TRENDER

Intervju

Av Niklas Natt och Dag Foto: Fredrik Etoall

Tystnad. Tagnings!

FARES FARES KOM TILL SVERIGE I MITTEN AV 80-TALET, LÄRDE SIG SPRÅKET PÅ TRE MÅNADER, SKULLE BLI ARKITEKT MEN BLEV I STÄLLET EN AV VÅRA MEST HYLLADE SKÅDESPELARE. I KING BERÄTTAR HAN OM TYPECASTING, ATT SPELA MOT TOM HARDY I KOMMANDE *CHILD 44* SAMT VÅDAN AV ATT RÅKA SLÅ DENZEL WASHINGTON PÅ KÄFTEN.

> **1990-talets stora** europeiska konflikt utspelade sig på Balkan när Jugoslavien föll samman. 2010-talets katastrof är Syriens. Från mitten av 1970- till början av 1990-talet var det Libanon som brann: En komplex konflikt kring folkrepresentationen av landets många olika religiösa grupper ledde till ett inbördeskrig som rasade i femton år. I svensk television kunde Sven Melander, i sin roll som raggaren Steve med Lloydén, återkommande skämta om att hans fru hette Berit men kallades Beirut för att hon var så jävla bombad, samtidigt som Sverige mer än något annat europeiskt land tog ansvar för flyktingströmmen. 1987 kom familjen Fares hit. Fares Fares, mittenbarn av fem syskon, var fjorton år, och det första hemmet blev Örebro.

– Jag minns hur jag, när jag kom till Sverige, tänkte att jag måste lära mig språket fort. Det tog ungefär tre månader. Jag minns att första året var lite märkligt. Språket lärde jag mig, men kulturen var lite svårare att hänga med i. Jag behövde koncentrera mig lite på det också: först språket, sedan kulturen. Ungdomskulturen var ju annorlunda också, men jag adopterade Sverige väldigt snabbt. När jag kom hit bestämde jag mig för att det här ska bli mitt land, och därför tog jag till mig allting. I dag känner jag att hela min person, allting inom mig, är svenskt.

Minns du hur det var innan du flyttade?

– Självklart. Jag var fjorton år när vi flyttade. Självklart minns jag mycket.

Hur allvarlig var situationen då?

– Det var inbördeskrig. Fullskaligt inbördeskrig. Det var så jag växte upp, när jag var liten.

Påverkas du av de minnena i dag?

– Nej. Det gör jag inte. Jag sitter inte och berättar om hur hemsk min barndom var. Jag kan ju inte jämföra med något annat: Det är den enda barndom jag har haft, så jag vet inte. Jag

»Det var inbördeskrig. Fullskaligt inbördeskrig. Det var så jag växte upp, när jag var liten.«

kan inte skillnaden. Hade jag haft två barndomar hade jag kanske kunnat säga att allt var mycket sämre för mig. Jag tänker inte så mycket på det, just nu. Och jag pratar inte om det så ofta.

Du skulle bli arkitekt, från början?

– Det var det jag trodde jag skulle bli, så jag gick teknisk linje, men teatern tog över helt. Jag började när jag var femton. När jag var sjutton började mina betyg dala, eftersom jag ägnade all min tid åt teater. När jag var nitton så bestämde jag mig för att det var det jag skulle göra.

Vad var det du gillade?

– Allt!

Så gick det till när Sverige, på sikt, blev en internationellt erkänd skådespelare rikare.

Liksom succén *Snabba cash* har regissören Daniel Espinosas nya film *Child 44* en förlaga i bokform, och dessutom en sådan med Sverige-koppling: Även om författaren Tom Rob Smith är född och uppvuxen i England är han till hälften svensk, på modernet. Smith, född 1979, har en brokig bakgrund bland annat som manusförfattare för en långkörande kambodjansk såpopera, och även *Child 44* började som ett manus. Efter ett halvår i Phnom Penh bestämde han sig för att skriva ett filmmanus på spekulation, och fattade tidigt beslutet att det skulle kretsa kring en seriemördare. För inspiration började han forska i exempel från verkligheten, och snubbade på så vis över historien om Andrej Tjikatilo, även känd som Slaktaren från Rostov. Smith visade ett tidigt manusutkast för sin agent, som förutspådde att ett filmmanus som

Intervju

› utspelade sig i Stalins Sovjet antagligen skulle bli svårsält, och räddade Smith att i stället använda materialet till en roman. Boken gjorde succé när den släpptes 2008. *Child 44* såldes till 22 länder, och det uppstod ett budkrig över filmrättigheterna. Vann gjorde ingen mindre än Ridley Scott, som själv hade för avsikt att stå för regin så fort han blivit klar med *The Counselor*. Cyniker har påstått att hela den senare hälften av Scotts regissörsbana gått ut på att försöka upprepa framgångarna med *Gladiator* utan att lyckas, men av allt att döma såg han en ny chans i och med Bibelbaserade kostymdramat *Exodus – Gods and Kings*, och lämnade därmed regissörsstolen för vakant, men behöll rollen som producent. Valet av ersättare föll på Daniel Espinosa, som bevisat att hans talang kunde omsättas i stora pengar i och med 2012 års *Safe House*. Överst i rollbesättningen hittar vi Tom Hardy och Gary Oldman, men liksom i fallet med *Safe House* har Espinosa valt att balansera den internationella stjärnglansen mot samma svenska namn som först hjälpte honom nå toppen: Joel Kinnaman och Fares Fares.

– Jag gjorde de flesta av mina scener mot Tom Hardy. Jag spelar Alexei, som i boken är bästa vän med huvudpersonen, men i filmen är en blandning av två karaktärer. Jag spelar far till själva barn nummer 44, i alla fall. Tom är grym. Jag diggar honom, han är helt fantastisk. Alltid väldigt närvarande, lyhörd. Vi hade jättebra kemi, vi två. Det där är olika: Vissa skådisar får aldrig den kemien, andra får det. Vi kom väldigt bra överens. Det var viktigt, eftersom vi spelade nära vänner.

Varken boken eller filmen *Child 44* påstår sig återberätta en bokstavstrogen version av faktiska händelser, men mycket av problematiken kring jakten på verklighetens Andrej Tjikatilo finns kvar helt intakt. Tjikatilos uppväxt i nuvarande Ukraina plågades av en mängd olycksamma faktorer: Hungersnöd så svår att hans äldre bror enligt ryktet kidnappades och äts av desperata grannar, systematisk mobbning och kronisk impotens. Övergrepp blev hans enda sätt att få sexuell tillfredsställelse, och hans första dokumenterade mord anses ha begåtts 1978, då han attackerade och knivmördade en nioårig flicka. När han till slut greps i november 1990 kunde man knyta honom till 53 mord på kvinnor och barn, alla begångna längs den järnväg som passerade genom Rostov, vilken Tjikatilo använde i sina tjänsteresor. Att han kunde fortsätta att härja i 22 år blev resultatet av en utredning som försvärades av politik: Tanken på att en individ perverterad nog att kunna begå alla dessa mord alls kunde existera i ett kommunistiskt samhälle var främmande för regimen. Seriemördare som >

Fares Fares fyra favoritregissörer:

Jacques Audiard
Parisbördig regissör som debuterade 1994 med prisbelönta *Regarde les hommes tomber (See How They Fall)* och tävlade om Guldpalmen i Cannes med *De rouille et d'os (Rust and Bone)* 2012.

Fatih Akin
Tysk regissör med turkiskt påbrå, vars film *The Cut* tävlade mot Roy Anderssons *En duva satt på en gren och funderade på tillvaron*.

Lars von Trier
Kungen av kontroverser, senast aktuell i och med mastodontfilmen *Nymphomaniac*.

Paul Thomas Anderson
Allmänt sedd som underbarn efter främst *Boogie Nights* och *Magnolia*, senast på tapeten med 2012 års *The Master* och Thomas Pynchon-filmatiseringen *Inherent Vice*.

Fårskinsjacketta, Acne Studios, 15 995 kr.

Fares Livslinje

1973: Föds i Beirut, Libanon.
1977: Lillebror Josef Fares föds.
1987: Flyttar till svenska Örebro med familjen.
1993: Börjar på Teaterhögskolan i Göteborg.
1995: Går med i den fria teatergruppen Teater Tamauer.
2000: Får brett genomslag i och med rollen i *Jalla! Jalla!*
2012: Tar steget ut internationellt genom filmen *Safe House*.

T-shirt, Levi's Vintage Clothing, 599 kr.

Kavaj, Oscar Jacobson, 10 000 kr.
Tröja, Edwin x Blitz, 900 kr.

Filmografi i urval

Jalla! Jalla! (2000)
Leva livet (2001)
Kopps (2003)
Dag och natt (2004)
Bang Bang Orangutang (2005)
Zozo (2005)
Metropia (2009)
Snabba cash (2010)
Safe House (2012)
Zero Dark Thirty (2012)
Snabba cash II (2012)
Child 44 (2015)

› fenomen ansågs vara ett symptom på det dekadenta och moralisk korrupta kapitalistiska systemet, och därmed en omöjlighet i Sovjetunionen. **Blir det en bra film?**

– Jag tror mycket på den. Den var skitkul att göra. Många bra scener över lag, också de jag var med i. Det är en thriller och en kärlekshistoria, inte bara en historia om en massmördare. Jag vill gärna själv se den.

I journalistkretsar är det ingen hemlighet att du har gott om integritet och ogärna pratar om ditt privatliv, och det är bara att gratulera, men för att berättiga min lön måste jag ändå be dig avsluta meningen »En blöt kväll när jag, Joel Kinnaman och Alexander Skarsgård satt på Chateau Marmont...«

– Haha! Nej, tyvärr. Men jag förstår att frågan måste ställas.

Parallellt med premiären av *Child 44* närmar sig den andra säsongen av *Tyrant*, den tv-serie som skapats av männen bakom *Homeland*, Gideon Raff och Howard Gordon, i vilken Fares gör rollen som journalisten Fauzi. Medan allt mer begåvad personal, från manusförfattare till regissörer till skådespelare, ramlar över varandra i kampen för att migrera från film till tv visar det sig att Fares är något av en ofrivillig tv-stjärna.

– Jag tycker det är lite frustrerande med tv-serier. Det är skönare med film. I film vet du allting från början, och gör den sedan. Med tv tackar du ja till en karaktär, men du ser inte hela manuskriptet – ingen får ens manus för en hel säsong, för att det helt enkelt inte är färdigskrivet. Du får manus en vecka, fem dagar innan det är dags att spela in avsnittet. Det är lite läskigt.

Hur länge är du kontrakterad för kommande säsonger?

– Jag har skrivit på ett standardkontrakt på sex och ett halvt år – eller sex och en halv säsong, snarare. Det är en annan av de sakerna som är läskiga med tv, eftersom det innebär att jag kan tvingas tacka nej till framtida roller, men det är som sagt ett standardkontrakt. Alla får skriva på det. Det som är bra med det är att det är *basic cable*, det vill säga tretton avsnitt om året. Du jobbar inte med det hela tiden, utan har tid att göra annat också.

Är du peppad på en säsong till?

– Det beror på vad de har för idéer inför den nya säsongen, så det är för tidigt för mig att svara på.

Vad gillar du själv för tv?

– Jag gillade *Breaking Bad*. Den senaste jag såg var *Gomorra* – jävligt bra! Den gillade jag som fan. *Game of Thrones* kollar jag på. Mina favoritserier, skulle jag säga, är väl annars *The Wire* och *Sopranos*.

Många skådespelare i Fares Fares generation nämner 70-talets stora affischnamn som inspirationskällor bakom beslutet att satsa på skådespelarbanan: Robert De Niro, Al Pacino.

– I dag är det förstas Daniel Day-Lewis, Sean Penn... Det är lustigt, när man blir lite äldre är man inte lika benägen att titta uppåt på vad andra gör, utan mer inställd på att göra sin egen lilla grej och att utveckla den. I början var det väldigt viktigt att se vad andra gjorde, nu försöker jag snarare vara min egen. Men visst, i dag skulle jag säga att Daniel Day-Lewis är fantastisk att titta på. Liksom Philip Seymour Hoffman, som ju tyvärr inte är med oss längre.

»Jag har faktiskt aldrig blivit bortklippt helt från någonting, men det måste vara hemskt. Framför allt att inte veta om det före premiären.«

I din karriär har du gjort biljakten, du har gjort slagsmålet, du har fällt känslomättade tårar. Hur är det med sexscenen?

– Nej, jag har gjort kärleksscener, men inte liksom...

... visat rumpan i månlljus?

– Nej, det har jag faktiskt inte gjort. Jag vet inte om det är något jag går och tänker på som en sak jag har kvar att göra. I *La Haine*, *Medan vi faller*, finns det en jävligt cool tagning, lång, när de går runt och pratar med några snubbar som dealer, någon går därifrån och pratar lite, kommer tillbaka, går på gatan, möter några andra människor, fortsätter upp på ett tag där det står några och grillar... en sådan tagning vore kul att göra, faktiskt. Det tar säkert jättelång tid att planera och att genomföra.

Gå upp tjugo kilo muskler, banta ner dig till skinn och ben?

Intervju

– Jag skulle aldrig göra det som någon form av show-off, men om rollen verkligen krävde det? Du får rollen, Fares, men du måste vara spinkig? Absolut.

Träffade du Gary Oldman någonting under inspelningen av *Child 44*?

– Vi hade inga scener tillsammans, men absolut, jag träffade honom.

Precis som han har du gjort roller som skiljer sig väldigt mycket från varandra. Tror du att du hade tjänat mer på att nischa dig till en speciell typ av roll i ett tidigt skede av karriären?

– Jag har aldrig sett pengar som en del av ekvationen. Det som kommer, kommer. Jag tycker att det hade varit tråkigt rent kreativt att bara göra en grej. Det är skitkul att testa olika grejer. Om man kan. Om det funkar. Jag tänker inte så mycket på det själv.

Är du nöjd själv med allt du har gjort?

– Ja, ja, ja. Jag är jättenöjd med mina val. Jag har inte tänkt speciellt mycket på att det blivit så många olika genrer, med det stämmer ju faktiskt.

Ytlighet är en del av verkligheten inom skådespeleri: Oavsett din talang, din potential och ditt hårda arbete kan du i tidiga skeden avfärdas direkt genom att en rollbesättare sneglar på ett passfotografi. För skådespelare som *Snabba cash*-kollegan Matias Varela, som har spanskt påbrå och finner sig konkurrera med kollegor från Sydeuropa eller Latinamerika, liksom för Fares Fares, uppstår en speciell situation då man är svenskar på en utländsk marknad som inte är helt à jour med vår demografi och fortfarande förknippar nationaliteten med blonda kalufser och skarsgårdiska kindben. Fenomenet kallas typecasting.

– Ingen kommer undan typecasting, i början – men det är upp till dig själv att styra dig bort från den. Du kan konstruktivt säga nej till saker, och satsa på annat. Du kan inte konstruera dig själv hela vägen som skådespelare: Du kommer alltid att vara beroende av andra, men du kan prata med ditt team och berätta för dem vad du är intresserad av. Först och främst kommer du typecastas oavsett vem du är, även om du är en lång norrlänning eller vad som helst. Du måste tänka långsiktigt: Du gör den och den karaktären, visar nyanser, och sakta men säkert kommer folk att inse att du har bred repertoar. Men jag kommer aldrig att kunna spela... Oden, låt säga. Det är okej för mig. Jag behöver inte det. Jag tycker aldrig typecasting har känts som ett hinder för mig, men visst existerar den.

Har det lönat sig? Den roll du gör i *Safe House* är till exempel radikalt annorlunda från den du gör i *Zero Dark Thirty*. >

Intervju

› – Absolut. *Tyrant*, *Child 44*, de danska filmer som jag gör... jag håller på att bygga upp en liten bredd. Samtidigt är det viktigt att, när man bestämt sig för att göra någonting, fokusera helt och fullt på att göra just det, just då.

Du var väldigt trovärdig som antagonist i *Safe House*, vilket kanske kom som lite av en överraskning för alla som främst förknippar dig med *Kopps* och *Jalla Jalla*.

– Folk får ju så mycket uppfattningar om hur man är som person efter att man gjort en viss roll – speciellt efter två roller som blev så ikoniska som i de två filmerna. Folk tror ju att jag kommer att vara precis så; har förutfattade meningar om att du ska vara på ett visst sätt. Vilket jag inte är. Och därför är det extra roligt att visa att man kan annat också.

Träffade du Denzel Washington mycket under *Safe House*-inspelningen?

– Självklart. Vi hade en slagsmålscen tillsammans, och den behövde vi öva ganska mycket på. **Var du rädd att du skulle slå honom på käften av misstag?**

– Ja, det var jag faktiskt. Om det är någon skådis som man är lite försiktig med så är det Denzel. Han är väldigt privat. Jag var skitskraj för att klippa till honom av misstag. När jag gjorde fajten med hans stuntman tog jag i mycket mer än vad jag gjorde med Denzel, det kan jag säga.

Har du provspelat för någonting som du inte har fått, men som du känt hade passat dig perfekt?

Fares lägger pannan i djupa veck.

– Lång paus.

Det dröjer lite till.

– Jag har så jävla dåligt minne.

Och lite till.

– Jag har gått på massvis med auditions för saker jag inte har fått, men jag tror aldrig att jag känt att rollen är min, något jag bara måste ha, och sedan inte fått den.

Har du provspelat för roller som du egentligen inte har velat ha?

– I början, när man kommer till USA, är det ju lite så. Du tittar på materialet, känner direkt att det inte alls är något för dig, men folk säger ändå att det är bra att gå ut och visa upp sig. Så du går och provspelar, men du gör det inte för rollen egentligen, utan av andra skäl. De ska lära känna dig. Jag gör inte så längre: Nu för tiden går jag bara till auditions för saker som jag verkligen vill göra.

Vet du som skådespelare hur mycket av din insats som kommer med i den färdigklippa filmen?

– Nej. Det vet man aldrig. I *Zero Dark Thirty* klipptes många scener bort, och inte bara för mig, utan för alla inblandade. De bestämde sig för att fokusera helt och hållet på Jessica Chastain, och väldigt många sidohistorier föll bort.

En del av dem var mina. Det händer alltid, i alla filmer. Tänk så här: Först skrivs ett manus, och det är en film. Sedan spelar man in, och det är en annan. Sedan klipper man materialet, och det blir en tredje film, den slutgiltiga. De flesta gångerna har redigering inte att göra med om du som skådespelare är bra eller dålig, eller om scenen är bra eller dålig – det har att göra med temperaturen i berättelsen. Det är ju en process, också: En scen jag hade i *Zero Dark Thirty* var en av producenternas favoritscener, och den var med så jävla länge. Den togs bort, klipptes tillbaka, togs bort, klipptes tillbaka... till slut fick den inte plats. Så är det ju.

Håller de dig uppdaterade om det här medan det pågår?

Ingen man vill slå på käften.

»Om det är någon skådis som man är lite försiktig med så är det Denzel. Han är väldigt privat. Jag var skitskraj för att klippa till honom av misstag.«

– Nej. Men jag kan nog hålla mig uppdaterad på egen hand, när det är ett projekt jag verkligen bryr mig om och där jag känner folk. Oftast är det bättre att inte göra det. Det är bara frustrerande. Man får göra det man ska så gott

man kan, och efteråt får man låta folk sköta sina jobb. Jag kan ändå ingenting göra.

Trist att ha hjudit familj och vänner på premiären och inse att man helt klippts ut.

– Jag har faktiskt aldrig blivit bortklippt helt från någonting, men det måste vara hemskt. Framför allt att inte veta om det före premiären. Jag har hört att Adrien Brody från början skulle göra huvudrollen i *Den tunna röda linjen*, men att Terrence Malick aldrig berättade för honom att han klippts ner till en bakgrundsfigur, och att han upptäckte det först under premiären. Nu gick det ju bra för Adrien Brody ändå, några år senare, så det är lugnt.

En spännande värld att sätta sig in i, CIA-agentens.

– Jag tyckte det var skitcool. *Zero Dark Thirty* var väldigt intressant, ur många aspekter, inte minst den historiska. Inte nog med att få spela CIA-agent, min karaktär var den ende från CIA att ingå i SEAL Team Six, vilket innebar att jag fick sätta på mig hela fältuniformen och all utrustning. Vi hade riktiga Navy SEALs med oss också, som hjälpte till. Så är allt skådespeleri: Plötsligt kommer man nära vissa saker, på ett sätt man inte hade väntat sig.

Har du några önskeröster?

– Förutom Daniel Espinosa – absolut. Jacques Audiard. Paul Thomas Anderson. Fatih Akin, Lars von Trier, Thomas Vinterberg. Du vet. För att nämna några.

Vad har du för framtidsplaner?

– Att det rullar på precis som det gör nu. Jag hoppas att jag etablerar mig mer. Det är skönt att jobba i Danmark, i Sverige och i USA. Jag skulle gärna jobba mer på den europeiska marknaden.

Känns det konstigt för dig som kommit hit till Sverige i en så pass hög ålder att du kan minnas flytten, att tretton procent av invånarna i dag röstar på Sverigedemokraterna?

– »Konstigt« är ett märkligt ordval. Om jag är förvånad? Egentligen inte. Det politiska läget i hela världen har sett ut som om det är på väg åt ett visst håll under de senaste femton åren. Därför blir jag inte förvånad över att det ser ut som det gör i Sverige. Att det är obehagligt är en annan sak. Det tycker jag.

Med »konstigt« tänker jag mig att du spelar huvudrollen i *Kopps*, som blir en folkkär succé, och tio år senare står vi där vi är i dag.

– Jag tror att *Kopps* hade blivit en folkkär film om den hade gjorts i dag också.

Vad tror du det beror på, då?

– Att vi har ett missnöjesparti som tar tretton procent av rösterna? Att folk är missnöjda. Det pågår mycket skrämselpolitik. Så här ser det ut i hela Europa, hela världen. Jag önskar att jag kunde sitta här och säga att det beror på en enda sak, för då vore det lättare att hitta en lösning också. <

Framgångsrika män med dubblade namn

Dong Dong (1989–)
Manlig bronsmedaljör i gymnastik för hemmanationen vid OS i Peking 2008.

Samuel Samuel (1855–1934)
Engelsk konservativ politiker och parlamentsledamot för Wandsworth.

Emery Emery (1963–)
Amerikansk komiker och podradioprofil med uttalad ateism på agendan.

Abraham Abraham (1843–1911)
Amerikansk affärsman och grundare av varuhuset Abraham & Strauss, som numera uppgått i Macy's.

José José (1948–)
Mexikansk smörsångare, på hemmamarknaden känd som El Príncipe de la Canción («Sångarprinsen»).

Fårskinnsjacka, Acne Studios, 15 995 kr.
Byxor, J.Lindeberg, 1 300 kr.
Skor, Acne Studios, 3 995 kr.

Fotograf: Fredrik Etoall
Stylist: Claes Juhlin
Grooming: Sandra Öjeland/Mikas
Fotoassistent: Fredrik Stejmar
Modeassistent: Petter Lundgren